

Життя змістовне, насичене

[С. Пазиніч]

#20-21 от 30.10.2007

Так склалася доля, що Олександр Пономарьов, моряк Чорноморського ВМФ і автор цих рядків, моряк Балтійського ВМФ, в 1967 році зустрілися в Харківському політехнічному інституті в якості викладачів, друзів, загартованих морською дружбою, одержимістю та життєвою цілеспрямованістю. Минуло ще сорок років, насичених бурхливими соціально-політичними подіями та науково-педагогічною творчою наснагою, що пролетіли як одна мить.

За сорок дружніх і творчих років я маю щастя спілкуватися з відомим і високоосвіченим науковцем, педагогом, шляхетною, чуйною, делікатною людиною й прекрасним другом. Мене завжди вражала і вражають невтомна працездатність Олександра Семеновича, його потужний природний таланти, прекрасна математична освіта, широка наукова ерудиція, які в єдності з його чітко визначеним філософським світоглядом і незмінною оптимістичною мотивацією є сутністю його змістовного, вельми насиченого і цікавого особистого життя. Саме ці риси цілісної особистості дають йому змогу успішно переборювати будь-які перешкоди на життєвому шляху. А їх у нього було забагато, особливо в останній час!!! І тут вимальовуються ще декілька рис його характеру – фантастична, інакше й не скажеш, безкорислива творча допомога колегам (шкода, що деякі особистості забувають про цю безкорисливість талановитого вченого, педагога), проте він, незважаючи на всі скрутні, а інколи суперечливі обставини, завжди залишається самим собою (мужньою людиною) – толерантним, зовні спокійним і рівним у стосунках з колегами. О.С. Пономарьова й досі по-доброму згадують на підготовчому факультеті, деканом якого він працював протягом семи років.

Особливої інтенсивності та більш високого рівня науково-педагогічна діяльність Олександра Семеновича набула з переходом його на новостворену кафедру педагогіки і психології управління соціальними системами. Він брав безпосередню участь у відкритті спеціальностей з психології, адміністративного менеджменту й педагогіки вищої школи та у

розробці необхідної для цього нормативної та організаційно-методичної документації. Ще хочеться відзначити, що Олександр Семенович це – яскрава особистість, висококультурна людина, мудрий, вдумливий вчений, і талановитий педагог. Про таких як він, кажуть – педагог від Бога. Він майже все своє трудове життя присвятив (тобто свято ставився до атрибутивної основи свого життя) – викладацькій, науковій та виховній діяльності.

З давніх-давен люди помічали: коли висувається людина на високі посади, то обставини змінюють і поведінку людини, і накладають відбиток на її характер. Але Олександр Семенович, скільки я його знаю, завжди однаковий – простий, чуйний, щиросердний, щирий і доброзичливий. Його ніякі пости й посади не міняли. А він ким тільки не був і де тільки не був, але завжди залишався самим собою і перш за все – в дружніх стосунках. Звісно, що у дружбі дуже часто люди доповнюють один одного. Але дружба не терпить заступництва, диктаторства, так само як і підлабузництва, сліпої слухняності, лестощів, догідництва. А це все аж ніяк не притаманне Олександрові Семеновичу. Він ніколи не підкреслює своєї переваги. Він далекий від зазнайства й самозамилування, тому в нього багато друзів. А що ще на цій святій і грішній землі може бути сталим і надійним, крім друзів?

С. Пазиніч, професор, завідувач кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Харківської державної академії дизайну і мистецтв